

Ο Χριστός στο Club

Αλέξανδρου Σ. Καριώτογλου, [Μαθητικό Συναξάρι](#) – Ιστορίες παιδείας οδυνηρές και ωφέλιμες, Εκδόσεις Ακρίτας.

Είχε προηγηθεί ένα τρελό πάρτι της Β' Λυκείου εκείνης της χρονιάς στο Club της Πολιτείας. Συμμαθητές και συμμαθήτριες από την ίδια τάξη, πολλοί

φίλοι τους από άλλα σχολεία και μερικά «φιλαράκια» από την Α' και Γ' Λυκείου. Παρούσα και η κόρη μου.

Γύρω στη μία μετά τα μεσάνυχτα έπρεπε να μεταβώ στο χώρο αυτό, ξένο για μένα, της διασκέδασης των σύγχρονων νέων μας για να παραλάβω την κόρη μου.

– Κύριε, ελάτε να μας δείτε λίγο, με παρακάλεσαν οι μαθητές μου κι εγώ δεν τους αρνήθηκα. Θόρυβος πολύς, καπνός από τσιγάρα. Όλοι ντυμένοι στα γιορτινά τους. Δεν τους αναγνώριζα. Χαρούμενα πρόσωπα έως φαιδρά. Να ο Κωστής, πού στο σχολείο είναι προβληματισμένος και ιδιαίτερα προσεκτικός. Τώρα χορεύει με περισσή ικανότητα. Άλλος άνθρωπος, πιο ελεύθερος, πιο αλέγρος. Κοίταξα τη Χριστίνα, σεμνή στο σχολείο κι εδώ αγκαλιασμένη με το Μάριο, τα λένε σε ένα άλλο στυλ. Κάποια στιγμή σκέφτηκα τη διαφορά ανάμεσα στη σχολική ζωή και σ' αυτόν τον τρόπο διασκέδασης. Άλλο η σχολική ζωή, άλλο η οικογενειακή ζωή, άλλο η διασκέδαση, άλλο η θρησκευτική ζωή και άλλο η επαγγελματική ζωή. Κι ανάλογα οι αντιδράσεις σε κάθε περιβάλλον. Μάθαμε όμως και μαθαίνουμε και τα παιδιά μας να συμπεριφέρονται σε κάθε τόπο ανάλογα!

Φωτο από Google

– Δεν θα χορέψετε μαζί μας λίγο, κύριε; με ρώτησαν.

Και βέβαια. Δεν ήρθα από άλλον πλανήτη. Στη χαρά σας, χαίρομαι κι εγώ με τη σειρά μου, γίνομαι κι εγώ δεκαεξάρης, γιατί όχι; Κι ένα ποτό; Κι αυτό ευπρόσδεκτο, για την αγάπη σας.

Ύστερα από λίγο έφυγα με την κόρη μου αρκετά προβληματισμένος. Ετοιμάζα και το μάθημα πού θα έκανα την επομένη στην τάξη αυτή. Το μάθημα πού έπρεπε να διδάξω είχε στο βιβλίο τους τον τίτλο «Τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι είναι;». Το γνωστό ερώτημα πού έθεσε ο Χριστός στους μαθητές του και στους ανθρώπους κάθε εποχής, περιμένοντας από αυτούς μιαν απάντηση. Είχα γράψει εγώ το σχολικό τους βιβλίο και γνώριζα καλά τι ήθελα να τους μεταφέρω.

Ποια απάντηση θα έπαιρνα άραγε από αυτά τα ξενυχτισμένα παιδιά στο τέλος της διδακτικής ώρας, την οποία ήρθαν μάλιστα να παρακολουθήσουν εξήντα φοιτητές της θεολογίας; Η αγωνία μου μεγάλωνε ακόμα περισσότερο, όταν σκεφτόμουν ότι η διδακτική αυτή ώρα ήταν υπόδειγμα για εξήντα μελλοντικούς συναδέλφους μου. Έπρεπε να είναι μια κλασική ώρα μαθήματος ή θα χρειαζόταν να πρωτοτυπήσω επικίνδυνα, ρίχνοντας όλους στα «βαθιά νερά»; Σκέφτηκα πώς ο απόστολος Παύλος είχε πρωτοτυπήσει για να μεταφέρει το κήρυγμα του Αναστημένου Χριστού στους συμπολίτες μας Αθηναίους. Ναι, αλλά ήταν ένας Παύλος. Όμως ταυτόχρονα θυμήθηκα και το λόγο του ότι η δύναμή του «εν ασθενεία τελειούται». Μήπως έχουμε κι εμείς να κάνουμε την ίδια δουλειά; Εμπρός λοιπόν, κύριε καθηγητά, εμπρός στο έργο του ευαγγελισμού, ίσως του επανευαγγελισμού, κάνε το σταυρό σου και προχώρα.

Το μάθημα αρχίζει. Αυτό είναι το θέμα μας. Όμως εγώ θα ήθελα να σας προκαλέσω, γιατί από χτες το βράδυ με προβληματίσατε. Θέτω την ερώτηση προς συζήτηση:

«Τί λέτε, ήταν χτες το βράδυ στο Club πού διασκεδάζατε, έστω πού διασκεδάσαμε, ο ίδιος ο Χριστός;» Η βόμβα έπεσε και δημιούργησε ξαφνικά ένα κύμα σιωπής. Κάποιοι χαμογέλασαν.

Μετά από ένα λεπτό σιγής σηκώθηκε το πρώτο χέρι: «Αδύνατον, κύριε. Τι δουλειά είχε ο Χριστός στο Club της Πολιτείας; Θα μπορούσε να ασχοληθεί ο Χριστός με τέτοια πεζά πράγματα;»

«Όμως ο Χριστός είναι, ως θεός, πανταχού παρών», τον διέκοψα και βυθίστηκε στις σκέψεις του.

«Τώρα πού το λέτε, αναρωτιέμαι», συνέχισε ένας δεύτερος, «μήπως πραγματικά ήταν παρών ο Χριστός. Γιατί να μην ήταν; Ήταν τέλειος θεός, αλλά και τέλειος άνθρωπος και συμμετείχε και θα συμμετέχει, πιστεύω, σε κάθε χαρά και λύπη μας. Ναι, έχω την εντύπωση πώς ήταν παρών, ήταν ανάμεσά μας».

«Θα μπορούσες να έχεις δίκιο, Δημήτρη, όμως εσύ τον ένιωσες δίπλα σου;»

Ο Δημήτρης έκανε νέα βουτιά στους στοχασμούς του. Η διαλογική συζήτηση είχε ανάψει. Ο ένας μετά τον άλλο οι δεκαεξάρηδες νεαροί επαναστάτες είχαν όλο και κάτι να πουν πάνω στο θέμα μας. Κατευθύνοντας κατάλληλα το διάλογο αποσπούσα μαιευτικά όλες τις διατυπωμένες θεωρίες γι' αυτό πού πίστεψαν κατά καιρούς οι άνθρωποι για το πρόσωπο του Χριστού.

Ο Ιησούς ήταν επαναστάτης κι επομένως ήταν παρών κοντά στα επαναστατημένα νιάτα.

Όχι, ο Χριστός ήταν απών και φιλοσοφούσε κάπου μακριά μας.

Ο Ιησούς ήταν ένας απλός άνθρωπος και επομένως ήταν απών τη στιγμή εκείνη. Όχι, ο Χριστός ήταν θεός και γι' αυτό ως τηρητής μιας ηθικής μας κατέκρινε, αφού η στάση μας δεν ήταν τόσο ηθική καθώς μας λένε οι μεγαλύτεροι. Ή μάλλον παραμένει αδιάφορος προς αυτά πού λέμε τώρα. Ας αδιαφορήσουμε, αφού δεν γνωρίζουμε αν υπάρχει καν.

Έγινε πραγματικά ένα πανηγύρι το μάθημα και σιγά σιγά προέκυπτε η λήψη του ζητουμένου. Η κατάληξη ήταν ένα μέρδεμα από την πλευρά των παιδιών.

«Ποιά είναι τελικά η αλήθεια, κύριε; Ποια είναι η δική σας γνώμη; Ποια είναι η άποψη της Εκκλησίας;»

Η ώρα είχε προχωρήσει κι έπρεπε να δώσω τη λύση. Έπρεπε να λύσω το «μίτο της Αριάδνης». Αυτός ήταν άλλωστε ο ρόλος μου. Να δώσω την πρόταση της Εκκλησίας, πού ήταν και δική μου πίστη, και να αφήσω τα παιδιά να επιλέξουν ελεύθερα. Τα είχα αρκετά απελευθερώσει να διατυπώσουν τις προσωπικές τους θέσεις και να κρίνουν χωρίς φόβο και πάθος την άποψη κάθε συμμαθητή τους.

«Παιδιά, και βέβαια ήταν παρών ο Χριστός στο Club της Πολιτείας. Είναι ο θεάνθρωπος Ιησούς και δεν λείπει από καμιά δραστηριότητά μας. Έχει όμως μεγάλη σημασία αν εσείς μπορούσατε να τον νιώσετε δίπλα σας. Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο τότε η διασκέδασή σας είχε ένα ιδιαίτερο ήθος. Θα μπορούσατε να διασκεδάσετε, να χαίρεστε την παρουσία του διπλανού σας χωρίς να περνάει από το νου σας η σκέψη να ξεφύγετε από την αίσθηση του μέτρου. Θα κουβεντιάζατε, θα φλερτάρατε, θα χορεύατε με συναίσθηση ότι δίπλα σας βρίσκονταν πολλές εικόνες του θεού. Θα είχατε χαρά, ομορφιά και ζωή σαν νέοι. Αν όμως δεν είχατε την αίσθηση της παρουσίας του θεανθρώπου τότε ο διπλανός σας θα ήταν σταθερά ένα «σκεύος ηδονής», κάθε κίνηση και συμπεριφορά σας θα ανέδιδε τη μυρωδιά του χύματος, της

σάρκας, του θανάτου».

Στο σημείο αυτό άναψε καινούρια συζήτηση. Ήταν η συζήτηση της τελευταίας φάσης ενός μαθήματος, όπου τίθεται επί τάπητος η τελική θέση, πού αποτελεί και το αντικείμενο αυτού πού θέλει ο καθηγητής να συγκρατήσουν οι μαθητές του, ο τελικός στόχος του δηλαδή. Εκείνη τη στιγμή ένιωθα ότι κάποιοι μαθητές θα ήθελαν να μου πουν αυτό πού άκουσε κι ο Παύλος στον Άρειο Πάγο στο τέλος της ομιλίας του: «ακουσόμεθά σου και πάλιν». Όμως κάθε σύναξη-μάθημα έχει και το Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη της. Φαίνεται ότι ο παρών εκείνη τη στιγμή Ιησούς ο από Ναζαρέτ θέλησε να δώσει σημάδι της παρουσίας του.

Χτύπαγε ξαφνικά το κουδούνι για διάλειμμα και τη στιγμή εκείνη ένα χέρι σηκώθηκε στην τάξη πού αλαφιασμένη από το κουδούνι ένιωθε σαν ένα σώμα λυτρωμένο από μια τόσο κοπιαστική διδακτική ώρα.

«Με συγχωρείτε, κύριε, ένα τελευταίο λόγο θα ήθελα να εκφράσω. Μόλις πέρασε από το νου μου και αισθάνομαι την ανάγκη να τον πω».

«Σ' ακούμε Μανόλη, τι συμβαίνει;»

«Κύριε, αν έτσι είναι τα πράγματα, θέλω να πω, αν αυτός είναι πραγματικά ο Χριστός, δηλαδή ένας φίλος μας, πάντα και παντού κοντά μας, τότε θα ήθελα από σήμερα να με υπολογίζει ως φίλο του».

Η ανήσυχη από το χτύπημα του κουδουνιού τάξη για κλάσματα του δευτερολέπτου σιώπησε. Ήταν σαν κάποιοι να ένιωσαν μ' αυτό το λόγο του Μανόλη να είχε γκρεμιστεί όλο το οικοδόμημα των θεωριών γύρω από το πρόσωπο του Χριστού πού τον ήθελαν απόμακρο από τη βιωτή μας. Ένιωθαν κάπου να βρίσκεται παρών και να τείνει χείρα φιλική προς καθένα από αυτούς τους προβληματισμένους, τους επαναστατημένους, τους προδομένους από όλους και όλα νεανίες. Ένιωθα κι εγώ με αυτό το λόγο-ομολογία να καταξιώνεται ο ρόλος του εκπαιδευτικού. Φώναξα δυνατά μέσα μου το γνωστό «Ζει Κύριος» και σκέφτηκα την ομορφιά πού μας χαρίζει σε ανύποπτο χρόνο. Βγήκα από την τάξη μου πετώντας, ευχαριστώντας και αναλογιζόμενος πόσο μικρός είναι ο δρόμος

από ένα Club μέχρι μια ομολογία μέσα στην τάξη ενός σχολείου.
Τόσο μικρή απόσταση όση χωρίζει ένα Γολγοθά από ένα κενό
μνημείο!